

[Ole Donner]

Men jeg takker fru Pia Christmas-Møller for indlægget her og må konstatere, at man har altså ikke stillet forslag gentagne gange efter sidste folketingsvalg. Det, fru Pia Christmas-Møller talte om, var altså noget, der lå før december 1990, og det tager jeg til efterretning.

Eva Kjer Hansen (V):

Det er med stor beklagelse, at jeg må konstatere, at der ikke er flertal bag dette lovforslag. Venstre og De Konservative står åbenbart alene med ønsket om at give børnefamilierne valgmulighed mellem forskellige børnepasningsordninger.

Det er åbenlyst, at det er imod den socialdemokratiske ideologi at give børnefamilierne mulighed for at vælge mellem private og offentlige pasningsordninger. Efter den socialistiske opfattelse skal alle børn vel presses ind i de offentlige institutioner. Men at andre partier, der tidligere har talt varmt for valgfrihed på dette område, ikke støtter lovforslaget, stiller jeg mig aldeles uforstående over for, særlig når det gælder Kristeligt Folkeparti.

Kristeligt Folkeparti anbefalede jo lovforslaget under førstebehandlingen, og det er helt naturligt, fordi partiet selv har været fremme med lignende forslag tidligere. Og partiets formand, energiminister Jann Sjursen, har jo som minister bl.a. udtalt, at vi totalt svigter de forældre, som selv vælger at passe deres børn, at vi ikke kan være bekendt ikke at hjælpe den gruppe økonomisk. Og ministeren har også sagt, at for at give børnene bedre forhold bør det offentlige opmuntre familierne til selv at passe deres børn eller give mulighed for at kunne gå på deltidsarbejde.

Her kommer vi så med et forslag, der hjælper på den situation, og så agter Kristeligt Folkeparti åbenbart at stemme imod. Det er helt utroligt. Der er åbenbart forskel på, hvad partiet siger uden for dette hus, og hvad partiet siger, når der er afstemning i salen. Jeg undrer mig også over, at energiministeren forlod salen, kort før lovforslaget kom til behandling.

For ganske nylig kom Kommunernes Landsforening med en rapport om efterspørgsel og udbud på dagpasningsområdet. KL fastslår bl.a., at der er behov for bedre information om og hjælp til etablering af alternative og private ordninger, ligesom man foreslår, at det skal være muligt for kommunerne at yde til-

skud til privat pasning af venteliste-børn. I øvrigt nævner KL også, at der er brug for en justering af søskenderabatten, og det er jeg også enig i, men det er en helt anden diskussion. Men nøjagtig de forslag, som KL stiller op, åbner vi mulighed for med det foreliggende lovforslag.

Som børnepasningen er indrettet i dag, tilgodeser vi alene de familier, der vælger at lade deres børn passe i de offentlige pasningsordninger – kommunal dagpleje og daginstitutioner – og det er selvfølgelig helt fint, hvis man helst vil gøre brug af de ordninger. Men det er for dårligt, at der ikke er vilje til at støtte de familier, der ønsker en anden pasningsordning. Jeg må konstatere, at det åbenbart udelukkende er De Konservatives og Venstres folketingsgrupper, der har viljen til at give valgmuligheder med hensyn til børnepasning.

Lovforslaget er helt klart et initiativ, der vil kunne bidrage til at løse nogle af venteliste-problemerne, og som vil give mange familier mulighed for at indrette deres tilværelse, som de nu helst vil, med den form for børnepasning, de ønsker. Så jeg beklager dybt, at der ikke er andre partier, der vil støtte dette lovforslag.

Lysholm Christensen (KRF):

Det kan umiddelbart se besynderligt ud, at Kristeligt Folkeparti agter at stemme imod dette lovforslag, idet vi jo var positive over for det ved førstebehandlingen. Men jeg skal forklare, hvordan tingene hænger sammen.

Det er fortsat Kristeligt Folkepartis politik, at vi gerne vil styrke børnefamilierne ved at give tilskud til børnepasning i hjemmet, også til de familier, som ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet. Vi gør det, fordi vi vil styrke børnefamilien, og fordi vi mener, at de, der frivilligt ønsker at passe deres børn på den måde, skal have en mulighed for det. De skal have et vist økonomisk tilskud til det, fordi vi mener, det er en god familiepolitik.

Vi mener det også, fordi det sparer det offentlige for en række udgifter. Man kan hurtigt stille et regnestykke op, som viser, at den familie, der passer deres børn hjemme, i løbet af få år vil have sparet det offentlige for adskillige hundrede tusinde kroner, specielt hvis det er en familie med flere børn. Det vil også være med til at reducere ventelisterne i de kommunale institutioner, og der er i det hele taget